

Elly Conway

NÉZD
MEG
A FILMET!

**Minél jobb
a kém,**

Egy luxusvonat, ami
Moszkva és egy sorsfordító
találkozó felé száguld.

Egy CIA-repülő, amit lelőnek
az Arany Háromszög dzsungelében.

Egy náci gyűjtemény, mely Nyugat-Lengyelország
elérhetetlen hegyeiben rejtőzik.

Egy hiányzó műkincs, a világ nyolcadik
csodája, mely már hét évtizede eltűnt.

**Egyetlen esély a
megváltásra...**

**annál
nagyobb
a hazugság.**

Elly Conway New York állam északi részén született és nőtt fel. Míg az Argyllé ügynökről szóló első könyvét írta, addig felszolgálóként dolgozott egy éjszakai bisztróban.

Tudj meg többet a könyvről:
www.facebook.com/Pulsevalogatas
www.facebook.com/DreamKonyvek

Egy orosz mágnás álma a nemzet nagyságának visszaállításáról az egész világot veszélybe sodró eseményeket indít be. Egyedül a híres CIA-kémfőnök, Frances Coffey állíthatja meg a katasztrófát.

Ám ehhez egy igazán különleges emberre van szüksége.

És ekkor kerül képbe Argylle. Mióta gondtalan kamaszévei váratlanul megszakadtak, csak falakat húz fel maga és a világ közé. Aztán felkelti Frances Coffey figyelmét elképesztő bátorságával és jóindulatával.

Coffey ismeri Argylle sötét múltját, és tudja, hogy az üldözi őt. De azzal is tisztában van, hogy így tett szert a képességeire, melyek miatt beleillik abba a csapatba, amelyik a világ legveszélyesebb férjija ellen küzd. CIA-s kiképzése eljuttatja Argylle-t Thaiföld dzsungelétől Monacón és az Athos-hegyen át egy elfeledett barlangig a hegyek mélyén.

Argylle életveszélyes hullámvasútra ül fel, ami superkémmé teszi őt... vagy megöli.

Elly Conway

—•— részlet —•—

1.

NÉGYEZER MÉRFÖLDRE A MOSZKVAI STÚDIÓTÓL, Vaszilij Fjedorov televíziós diadalának helyszínétől, Dél-Kelet Ázsiában, azon a ponton, ahol Észak-Thaiföld találkozik Mianmarral és Laossal, közismert nevén az Arany Háromszögben, egy alak bágyadtan ringatózik függőágyában Chiang Saen külvárosában, bambusz kunyhójának fából készült verandáján.

Aubrey Argylle a húszas évei elején jár, langaléta alak, hosszú láb, hosszú kar, széles vállak, tiszta tekintet. Markáns állán gödröcske mélyed, sötét, göndör haját barna gumival kötötte hátra, amit aznap reggel vett fel a város postahivatalának padlójáról. A gumiba nem került hajszálak a bőrére tapadtak a hőségtől. Tegnap a hőmérő higanyszála harmincnnyolc fokig emelkedett, és bár ma néhány fokkal hűvösebb van, a páratartalom túl magas ahhoz, hogy az izzadság elpárologjon, ezért ragacsos bevonatot képez az ember bőrén.

Argylle egyik keskeny, csupasz lába a fapadlón van, azzal tartja mozgásban a függőágyat, a többi testrésze azonban teljesen mozdulatlan. A jegyzetfüzet, amelybe pár pillanattal ezelőtt még jegyzetelt, most lapjaival lefelé pi-

hen a hasán. A tollat a kezében felejtette. Nem sokkal korábban tért vissza. Túracsoportot vezetett a Wat Phra That Pha Ngao buddhista templomba, a hegytetőre, a várostól néhány kilométernyire.

Maga a templom semmi különös, de lélegzetelállító a kilátás a Mekong-folyóra és a Laoszba átnyúló, őserdő borította hegyvidékre.

– Ez az? – kérdezték tőle a turisták, és nyakukat nyújtva igyekeztek a másik irányba, Mianmar zord hegyei felé nézni. Ők még mindig Burmának hívják az országot. – Most az Arany Háromszögben vagyunk?

Argylle hozzászólt a turisták csalódottságának kezeléséhez, akik azzal a várakozással jöttek ide, hogy ópiumtéglákkal megrakott öszvérkaravánokat látnak majd menetelni a távoli hegygerinceken. Az ópiumkereskedelem, amely az 1960-as évektől az 1990-es évekig hírhedt téteztette ezt a területet, nagyrészt Afganisztánba költözött. Még mindig működnek törzsi bandák, különösen a hadurak kisebb seregei a mianmari oldalon, és még mindig csörgedezik le ópium a hegytetőkön lévő mákmezőkről Chiang Rai városán és Bangkokon keresztül Amerikába és Hongkongba. De a megmaradt drogkereskedők inkább metamfetaminban utaznak, ami rendesen jövedelmez ugyan, de hiányzik belőle a régi szép idők ragyogása, amit a turisták látni reméltek.

Argylle meg tudta mondani nekik, hogy nincs semmi ragyogó, semmi elbűvölő a kábítószer-kereskedelemben. Egyáltalán nem az, aminek képzelik.

Ha megkérdeznék Argylle-t, hogy pontosan mennyi ideje leledzik ezeken a zavaros trópusi vizeken, homályos választ adna.

– Pár éve – mondaná, pedig már több mint öt éve itt van. Nem akar szembenézni azzal a ténnyel, hogy élete zsákutcába jutott.

Tudja, miért jött vissza ide. Válaszokat keresett. De fogalma sincs, miért maradt.

Nagy nehezen talpra áll, és kiissza meglangyosodott sörét. Belép a kunyhóba, amelynek fából készült keretét bambusz falak töltik ki, és a teteje is bambusz. Üvegeztelen ablakok nyílnak a fülledt levegőre. Átmegy a két üres olajos kannán nyugvó deszkához, amely könyvespolcként szolgál. Egy sor agyonolvasott könyv van rajta; pár repülőtéri példány, amit az ottrekedt hátizsákos turisták cserélgettek egymás között; más kötetek meglepőbbek. Camus, Kafka, James Baldwin. A polc tulsó végén egy halom notesz, a halom tetejére Argylle elhelyezi azt, amelyikbe az imént írt.

A legtöbb notesz olcsó fajta, ezeket a városban vásárolta. Csak a legalján lévő más. Az vastag, bőrkötésű példány. Alján kilóg a gerinche kötött szatén könyvjelzőszalag vége. Nem kell kinyitnia ahhoz, hogy tudja, mi van a belső borítóra írva: *A világ túl csodálatos ahhoz, hogy ne írjunk le mindent.* Ajándék az anyjától, a halála előtti karácsonyra. Ki sem nyitotta akkor, valami köszönetfélét motyogott, és otffelejtette a bőröndje alján. Csak hónapokkal később, a történetek után nyitotta ki, simította végig a vastag, krémszínű vonalas papírt, és kezdett írni. Leírta, amit látott, és leírta beszélgetések apró részleteit. És nem állt le. Az összes notesz tele van szavakkal.

Az anyjának ír. És tudja ezt. Arról a világról ír, amit az anyja már nem láthat.

Argylle felemeli a mennyezeti horogról lelógó szúnyogháló szegélyét, és a padlón heverő vékony matracról farmernadrágot emel fel. Amikor először ment fel a hegyekbe, rövidnadrágot viselt. Azóta sem követte el ezt a hibát. Van egy pár rongyos régi cipő a veranda lépcsőjén – nem olyan jó az illatuk, ezért kint tartja őket –, belebújik, nem törődve azzal, hogy meglazítsa a fűzőt. Addigi öltözékét kifakult Johnny Cash pólóval egészíti ki.

Az a terve, hogy északra megy motorral Sop Ruak mellett – a városnál, ahol a Thaiföld, Laosz, Mianmar hármashatár van –, fel a hegyekbe. Valójában átlép Mianmarba, ahol még mindig szigorú katonai uralom van, de ha valaha is megállítanák, megvan a fedősztorija: idegenvezetőként új útvonalakat kutat fel. A helyzet nem olyan, mint a régi időkben. Mindenütt vannak arra utaló jelek, hogy a régió fejlődik. Az újonnan idillire festett képek ellenére azonban Argylle tisztában van azokkal a veszélyekkel, amelyek még a környéken ólálkodnak. A heroin átadhatta helyét a metamfetaminnak, de félreértés ne essék, ez még mindig halálos biznisz. A jutalom megdöbbenő – több millió dollár –, ugyanolyan mértékű azonban a kockázat is. Nemzetközi bűnbandák működnek ezekben a dzsungelben, annak ellenére, hogy táblákon hirdetik: halálbüntetés vár mindenkire, akit drogcsempészetten kapnak. Hadurak, a kínai maffia – még az orosz maffia is itt van. Ezek nem olyan emberek, akikkel szívesen leülnél sörözni, és előfordult már olyan, hogy itt-ott szörnyen megcsonkított holttest került elő. Ha egy rivális banda területére mészéledsz, viseld a következményeket.

És mit keres valójában Argylle, miközben a motorjával küszködve kaptat fel a Sop Ruak mögötti földúton? Mi viszi vissza a dzsungelbe újra és újra, mi tartja ebben a megrogzött rutinban, ami most az élete?

Leszáll a motorról, leteszi, és megkezd a mászást. Alig látható ösvényen halad, egyre sűrűbb aljnövényzeten át. Hátizsákjában pár palack vízen kívül van egy kis machete, azzal nyesi a sűrű vegetációt maga előtt. Forróság van, a munka hálátlan, minden lépésnél vörös por száll fel. Feje felett, az esőerdő lombkoronáján túl az ég iszapsárga. Időnként sűrű szögesdrót-köteghez ér. Mianmar így próbálja kijelölni a határait. Az akhák egyik kis települése felé igyekszik. Az akha az egyik hegyi törzs, Kínából vagy Tibetből kitelepített népcsoport, a hármashatár menti or-

szágok egyikében sem látják szívesen őket. A múltban ez a törzs szoros kapcsolatban állt az ópiumnak való mák termesztésével, most azonban abból élnek, hogy eladják az általuk készített kézműves tárgyakat, és magukat a törzsi hagyományoknak megfelelően felékesítve fényképeken pózolnak azokkal a turistacsoportokkal, amelyek feljutnak ide a hegyi ösvényeken.

Argylle folyékonyan beszéli a thai, arab, mandarin, spanyol, francia, német és orosz nyelveket, de az akhák egy olyan dialektust beszélnek, hogy szót érteni velük, kérdéseket feltenni lassú folyamat. Zsebében van a szülei fényképe; szélei foszladoznak a sok érintéstől.

Ám amikor már csak egy órányi gyaloglásra van a tisztástól, ahol a törzs jellegzetes, cölöpökön álló nádfedeles bambuszkunyhói állnak, Argylle hirtelen megáll.

A bagolyfecskek halk csiripelésén, a magas ágakon ülő hosszúfarkú, smaragdzöld rigókacsák rikoltozásán, cipője gumitalpának halk porba toppanásain, a száraz levelek és gallyak roppanásán túl könnyű repülőgép alacsony zümögése hallatszik a távolban.

Argylle azonnal visszazuhan az időben. Apró dzsungelrepülőtér, mindössze három vagy négy gép. Pilótafülkébe préselve ül, apja beszél, a műszerek állását sorolja. Az adrenalin sűrű lüktetése jut eszébe, milyen volt az első alkalom, amikor a repülőgép kerekei elhagyják a földet, és a tudat, hogy most minden az ő kezében van. Ő irányít. A repülőterek változnak – Brazília, Fülöp-szigetek, Nyugat-Afrika, Dél-Spanyolország, különböző helyek, ahová a szülei export-import üzlete viszi őket – de mindig van egy repülőgép, és mindig ott van az apja: türelmetlen, vidám, következetes, kedves. Bonyolult.

Argylle kilép egy tisztásra, hogy láthassa a gépet. Egy motoros, legfeljebb hatszemélyes, orrpropelleres, testén kék-arany jelölések. Látta már ezt a repülőgépet korábban, a határ túloldalán Mianmarban, Mong Hsat apró repülő-

terén, amikor ő és az apja egy hétvégi kirándulásra landolt ott a Cessnájukkal.

– Igaz, hogy a CIA itt egykor heroinkereskedelmi akcióban vett részt? – tette fel a kérdést egy korábbi turistacsoport egyik tagja.

Argylle vállat vont. Lehetséges, mondta a csoportnak. Az Egyesült Államok távol akarta tartani Mianmart, Laoszt és Thaiföldet a kínai kommunista befolyástól. Mert Kína innen csak néhány száz kilométerre van a határ túloldalán. Ennek érdekében támogatták a Kuomintang párt tagjait, azokat a száműzött kínaiakat, akiknek az volt a célja, hogy visszafoglalják az országot a kommunistáktól. Harcukat heroinkereskedelmi tevékenységük bevételeiből kívánták finanszírozni. Csak találgatni lehet, hogy ehhez a CIA-nak közvetlenül vagy közvetve volt-e valami köze, de az biztos, hogy a CIA rádiótornyokat épített a környéken, és segített finanszírozni azt az apró kifutópályát is, amelyet most nagyrészt alig használnak, csak nagy néha érkezik a CIA vagy a DEA valami furcsa kontingense.

Argylle nézi a repülőgép útját az égen, és még mindig a múltba réved. Egy másik életbe gondol.

Bumm! Fűlsiketítő zaj hasít a dzsungel békéjébe. A madarak elhallgatnak. A másodperc töredékére megáll a világ, minden élet mozdulatlan. A kis repülőgép hangtalanul lebeg a levegőben. Aztán... a kihagyó, dadogó motor öszszetéveszthetetlen hangja hallatszik.

2.

ÉS MOST A GÉP ZUHAN lefelé az égből. Argylle várja a robbanást, de ezekben a kis repülőgépekben viszonylag kevés az üzemanyag, ezért tompa a becsapódás.

Futásnak ered, követi a fák fölött látható, felszálló keskeny fekete füstcsíkot, késve ismeri fel, hogy a korábban hallott csattanó hang nem a motor felrobbanása volt. Lövés.

Nem sok banda van ebben a régióban, amely annyi erőforrással rendelkezik, hogy légvédelmi fegyverek is vannak az arzenáljukban.

A Sam Gor, más néven „a Cég”, egy kantoni-kínai szindikátus, amely öt különböző kínai maffiabanda tagjaiból áll, és székhelye Mianmarban, azon belül Shan államban található, bár hatókörük túlmutat a területükön. Milliárdos forgalmukkal a legkifinomultabb fegyvereket is megengedhetik maguknak. Ez, plusz az erőszak és a brutalitás iránti legendás szomjúságuk, messze a legfélelmetesebbé teszi őket az Arany Háromszög kartelljei között.

Argylle saját keserű tapasztalatából mindent tud a bandáról. Bárcsak semmit ne tudna róluk!

Mire harminc perccel később a baleset helyszínéhez ér, bágyadt a hőségától, légcsovén a levegő zihálva jár ki-be. Amennyiben helyes a megérzése a Céggel kapcsolatban, és itt érik, akkor nem fog elmenni innen; legalábbis nem a saját lábán. Lelassítja lépteit, lopakodva keresi az utat a fák között; a sűrűbb növényzetet választja, meg-megáll, az élet jeleit, hangjait keresi.

Előbb érzi a repülőgép szagát, mint meglátja magát a gépet. A füst kesernyessége karistolja a tüdejét. Thaiföldön égetőidő van: a gazdák felperzselik földjeiket, hogy felkészüljenek az ültetésre; ilyenkor a füst megül a völgyekben és a fákon. De ez valami más.

Egy fa mögül két embert, egy férfit és egy nőt lát, akik pokrócokkal igyekeznek eloltani a tűz maradványait. Egy másik férfi fejét fogva ül a földön a közelben. Mindegyikük arca fekete a füsttől, döbbsen néznek ki a fejükből. Mögöttük a gép orra az aljnövényzetbe fúródott, az egyik szárny leszakadt, törmelék szóródott szét a tisztáson. Argylle aggódva pásztázza a környéket, de a gép lelövésért felelős bandának nem találja nyomát.

A nő felemeli a telefonját, és cellalefedettséget keres.

– Az adótornyokat felszámolták – mondja határozottan a mellette ülő férfi.

– Gyorsan! El kell menniük innen! – A három megviselt utas döbbsen néz fel, amikor Argylle kitör a fák közül. Újra megpróbálja meggyőzni őket. – Azok az emberek, akik lelőtték a gépet, bármelyik pillanatban itt lehetnek. Menniük kell. Hol vannak a fegyvereik?

Ismét csak üres tekintettel bámulnak rá. Argylle elveszíti a türelmét.

– Gyerünk! Tudom, hogy a CIA emberei. Hol vannak a kibaszott fegyvereik?

Végül a nő megszólal, és Argylle csak ekkor veszi észre, hogy jobb karját különös szögben tartva, bal karjával támasztja alá.

– Nem a CIA. DEA. Charlie-nak van fegyvere.

Argylle a két férfit néz, és várja, hogy megtudja, melyikük Charlie.

– Nem nekik – mondja a nő ingerlékeny hangon. – Charlie. Odabent. – A gép roncsai felé biccent. – De ő... – Megrázza a fejét.

Argylle körülnéz. Bármelyik pillanatban megérkezhetnek a Sam Gor emberei. Az amerikai szövetségi ügynökök kiemelt célszemélyek. És ha még mindig itt lesz, akkor együtt halnak meg.

Amit tennie *kellene*, amit minden épeszű ember tene ezen a ponton, az az, hogy elfut, minél távolabbra menekül tőlük, és sorsukra hagyja ezeket a szerencsétlen balfaszokat.

A francba!

Bár tudja, hogy ez a világ legrosszabb ötlete, a repülőgép ajtaja felé fut – illetve inkább a tátongó lyuk felé, ahol korábban az ajtó volt –, és belendül. Egy pillanatra megáll, megdermed a látványtól. A pilóta a műszerfalra borult, koponyája betört.

Halk nyögés zökkenti ki mélézásából. Az első sor bal oldali ülésén pufók középkorú férfi ül, biztonsági öve bekötve. Először azt hitte, ő is halott. A szűk folyosón guggolva halad, egyik szeme az ablakokon; kifelé nézve láthatja a három döbbsent DEA-ügynököt, Argylle halkán szólal meg:

– Hé, Charlie. Hogy vagy, ember?

Mindazonáltal saját szemével is meggyőződhet arról, hogy Charlie hogy van. Nem jól. A csomagtartó sínjének letört darabja fúródott mélyen a hasába.

Kizárt, hogy életben maradjon. Észreveszi a pisztoly csövét Charlie csípőjénél. Ahhoz azonban, hogy elérje, a hasába fúródott valami mögé kell nyúlni.

Szeme sarkából mozgást lát odakint, valami fémen megcsillan a napfény. Ösztönösen beljebb húzódik a kabinba,

a vér hangosan lüktet a fülében. Kiabálás hallatszik. Szingapúrban töltötte gyermekkorát, ami azt jelenti, hogy megérti a mandarinul beszélőt.

– Földre! Földre!

De a kantoni nyelven kiabáló férfit nem érti. Nő sikolt. Az ablakon keresztül látja a repülőgép három utasát, hason fekszenek a földön, kezüket a fejük mögött összekulcsolva. Legalább hét férfi veszi körül őket, mindannyian fegyveresek. A nő karja furcsán lóg. A gép felé néz, és szeme tágra nyílik, ahogy meglátja őt. Argyille az ajkához emeli ujját. Nagyon is jól tudja, mire képesek ezek az emberek. Most a kantoni nyelven beszélő férfi kiabál valamit egy fiatal fiúnak, aki tizennégy vagy tizenöt évesnél biztosan nem több. A férfi a gép irányába integet, Argyille lehúzódik. Vajon észrevették? Mellkasa fájdalmasan feszül, a szája porszáraz.

A fiú magas hangon, mandarin nyelven válaszol.

– Én oda nem megyek be. Az egész bűzlik a kerozintól. Fel fog robbanni.

Argyille már korábban érezte a repülőgép-üzemanyag összetéveszthetetlen szagát. Csapdába esett egy bádogdobozban.

Vita tör ki a fiú és főnöke között. Nincs díj annak, aki ezt megnyeri. Argyille pánikszerűen pásztázza környezetét. Egy pillantás Charlie-ra megerősíti, hogy már halott; fejét hátravetve, kezét a felnyársaló fémrúdra kulcsolva fekszik. Mögötte két üres hely van a keskeny folyosó két oldalán. És egy ülés leghátul. Nincs hova bújni.

Kétségbeesésében bepréseli magát a leghátsó ülés és a gép hátulja közötti szűk térbe. Nem takarja semmi, és kizárt, hogy bárki, aki a gép hátuljához sétál, ne venné észre.

Az ülések közötti résen keresztül látja, hogy a fiú fegyverét maga elé tartva a fedélzetre lép. Látja, mennyire ideges; ujjai remegnek a ravaszvédő körül. Az üzemanyag szaga most erősebb, és a fiú az orrára húzza a pólóját, hogy ne érezze annyira a bűzt. Alig pillant a halott pilótára, aki-

nek feje körül ragacsos vér- és agyvelődarabok terülnek el, de amikor Charlie-hoz ér, megáll. Argylle először azt feltételezi, hogy a sokk miatt torpant meg, ám a fiú lenyúl a csomagtartó kiszakadt sínje mellett, és elveszi Charlie fegyverét. *Ez az*, gondolja Argylle. A fiú azonban továbbra is a halott ember fölé hajol, a ruháiban turkál, végül elégedetten morog, miközben kiegyenesedik. Pénztárcát szorongat, aztán gyorsan nadrágja derékpántja alá tolja.

Odakint a parancsnok kiabál. A fiú, akinek a pólója még mindig eltakarja az orrát, vadul pillant körül a gépen, tekintete a gép hátulját pásztázza. Argylle egy pillanatra biztos benne, hogy beljebb fog menni – csak két lépés, és teljesen láthatóvá válik. Ám ekkor a fiú hirtelen megfordul, és kiugrik a roncsból.

Argylle megkönnyebbülten szusszan, feszült izmai elernyednek. Talpra áll, kinyújtja hosszú lábait, és heves szívdobogását próbálja csillapítani. Az ablakon keresztül látja a túsokat, a hátukra szegezett fegyvereket. A dzsungelbe terelik őket.

A repülőgép szűk folyosóján araszol előre, aztán még egyszer leveti magát Charlie ülése mögé, amikor meghallja a gép törzsének baljóslatú nyikorgását.

Valaki visszajött.

Az ember, aki a fedélzetre mászik, nehéz testű. Ez Argylle szempontjából szerencse, mivel ez jelezte közeledtét. Az ülés mögött kuporog, szeme szorosan csukva. Várja az elkerülhetlent. Észre fogják venni.

És mégsem. Ezért újra kinyitja a szemét. Charlie bal karja az ülés oldalán lóg, ahogy a fiú elmozdította. Argylle próbál nem nézni a jegygyűrűre, megpróbál nem gondolni arra, hogy Charlie-nak felesége van és talán gyermeke is. Van egy rés Charlie karja és az ülés között, azon keresztül láthatja az erős testalkatú férfit, aki még mindig a gép orrában áll, ott, ahol beszállt. A halott pilóta fölé hajol, ép-

pen kicsavar valamit a műszerfalból. Kicsi, négyzet alakú fekete dobozt, amelynek tetejéből antenna áll ki. Argylle azonnal felismeri. A gép transzpondere.

A hordozható transzponder a repülőgép egyedi squawk kódját sugározza, így a légiforgalmi irányítók nyomon követhetik a radaron, és biztosíthatják, hogy ne ütközzön más géppel a levegőben. A férfi a gombbal babrál, és Argylle az apjával töltött repülésórákból tudja, hogy ki fogja kapcsolni a szerkezetet, hogy többé ne tudjon a helyzetét eláruló jeleket adni.

A férfi ekkor Charlie-ra pillant, és Argylle ettől eléggé nyugtalan, mert rögtön rájön a szándékára. A fiúhoz hasonlóan ő is arra a pénztárcára fog gondolni, amelyet Charlie valószínűleg a belső zsebében hord. Ha még egy lépést tesz ebbe az irányba, Argylle-nak vége.

Ekkor kiabálás hallatszik kívülről, de a férfi még mindig nem mozdul. Mintha örökké tartana a pillanat. A férfi szeme koromfekete, tekintete éles. Egyenesen arra a helyre bámul, ahol Argylle guggol. Aztán egy második, hangsúlyosabb kiáltás döntésre készíti, felmordul, majd megfordul, leugrik a gépről.

A megkönnyebbülés szinte tapintható; Argylle érzi az ízt.

Miután a csoport az előttük haladó amerikaiakat fegyverrel irányítva elhagyja a tisztást, Argylle elindul a gép elejére. El kell tűnnie innen. Az ellenkező irányba rohanni. Most.

Tudja, hogy a CIA nyomon követi a gépet, így a keresőcsapat valószínűleg már úton van.

Azt is tudja, hogy mire megérkeznek, már túl késő lesz. A dzsungel itt sűrű, és csak az egyik fél ismeri az utat.

Ez nem az ő problémája. Nem tartozik ezeknek az embereknek semmivel. Elképzei a földön fekvő nőt, aki törött karját maga alá hajlítja, és könnycsepp csorog le az arcán.

Felemeli a földről a ledobott transzpondert.

3.

FRANCES COFFEY HOSSZAN MEGSZÍVJA nikotininhalátorát, de ez valahogy nem elégíti ki. Aki úgy döntött, hogy a műanyag tubus jó helyettesítője a cigarettának, az nyilvánvalóan soha nem volt dohányos.

Nemdohányzó vagyok, emlékezteti magát Coffey terapeutája utasítása szerint. *Nemdohányzó vagyok... de tényleg ölni tudnék egy Marlboro Lightért.*

– Mondd meg még egyszer... Pontosan mikor is vesztettük el a jelet?

Mike Randall visszafordul a monitorhoz.

– Úgy hat perccel ezelőtt... most már hét.

– Mi a fene történhetett odakint?

Randall vállat von, és egy pillantást vet kollégájára és barátjára, Joe Quintano ügynökre. Négyszemközt beismerték egymásnak, hogy az Ügynökségnél szerzett összesen huszonegy éves tapasztalatuk ellenére a főnök néha azt érezteti velük, mintha visszatértek volna a tanterembe, és próbálják leplezni azt a sajnálatos ténytet, hogy nem tudják a választ. Az archívumokban végzett több éves munkájából származó enciklopédikus tudásának és akut érzelmi intel-

ligenciájának kombinációja lehetővé teszi, hogy kitalálja, hogyan reagálhatnak a résztvevők egy adott helyzetben.

– A tervek szerint Mong Hsatból indult. Az egyik percben a szokásos módon haladt, a következőben pedig egyszerűen lehullott a levegőből.

– Baleset?

– Lehetséges – mondja Quintano, ujjával állát kopogtatva. – Talán motorhiba. De... Kérdés, hogy miért állt le hirtelen a transzponder jeladása, miután a gép lezuhant.

A titkos CIA-központban, egy mezőgazdasági vegyi üzem alatt, valahol Delaware állam egy elhagyatott részén, Frances Coffey, a CIA operatív igazgatója – százhatvan centi magas, csinos barna bubifrizura, teknősbéka-páncél keretes szemüveg – jellegzetes módszerét alkalmazza, miszerint szürke szemét a célszemélyre emeli, és olyan lány nézéssel illeti, ami a tekintettel célzott embert arra készíti, hogy *jobban* akarja végezni a munkáját, hogy *jobb* legyen. A főnökasszony ismét nagy slukkot szív a műcigarettából.

– Azt hiszem, azt kell feltételeznünk, hogy szándékosan kapcsolták ki – mondja Randall.

– Tudjuk, hogy milyen szindikátusok működnek abban a régióban?

Quintano a számítógépéhez fordul, begépel néhány parancsot.

– Nem néz ki jól – közli komor arckifejezéssel.

Coffey előrelép, a monitorra néz. Mindig sápadt arca erre észrevehetően elfehéredik.

– Ki? – kérdezi Randall.

– A Sam Gor – válaszolja Quintano. – A Cég. A vezérük, Tse Chi Lop mellett Pablo Escobar maga az ártatlan Mary Poppins.

– És szerinted a DEA utána nyomoz?

Coffey bólint.

– Nyilvánvalóan. Mondanom sem kell, hogy metamfetamin járvány tombol az Államokban, és ennek a metnek

a nagy részét tengerentúli laboratóriumokban kotyvasztják, olyan szindikátusok irányítása alatt, mint...

– A Sam Gor – mondja Randall. – Értem. Szóval azt hiszed, hogy ez a bizonyos Tse azért lőtte le a gépünket, mert a DEA túl sok kérdést tett fel?

Coffey bólint.

– Nagyon úgy néz ki.

Mindhárman elhallgatnak, és elképzelik, mit jelent ez. Aztán Coffey multifokális szemüvegén keresztül hunyorít valamire, ami a képernyőn villog, és sípoló hangot aktivál.

– Mi történik?

Quintano hirtelen hátrafordul.

– Mi a... A transzponder újra be van kapcsolva. Úgy tűnik, hogy a repülőgép mozog.

– Repül? – kérdezte Coffey. Csak abból lehet látni, hogy nagyon izgul, hogy keze, amivel Quintano székének támláját markolja, elfehéredett.

Quintano a fejét rázza.

– De azt mondtad, hogy a gép mozog...

– Igen, de...

– De?

– Úgy mozog, mintha... Mintha *gyalogolna*, főnök.

Coffey gondolatai kavarnak, végigveszi a lehetőségeket. Szórakozottan a kabátzsebébe nyúl, a pakli cigarettát keresi, és felsóhajt, amikor ujjai csak ürességet találnak.

Nem dohányszom, emlékezteti magát, és tekintetével követi, ahogy a villogó jel lassan előrehalad a képernyőn.

Mi a fene folyik itt?

4.

SHAN ÁLLAM ALATTOMOS DZSUNGELÉNEK mélyén, a mianmari határ rossz oldalán Argylle a tranzpondert a hóna alatt szorongatva követi a túszcsoportot.

Öt éve van a világnak ezen részén, hozzászokott a terep-
hez, a rovarokhoz és a bőrt beborító hőséghez. A levegő
mindig rossz februárban és márciusban, amikor az erdő-
tüzek füstjébe vegyülnek az utolsó betakarítás maradékát
égető gazdák füstjei, akik az új vetésre készítik fel a földet;
ilyenkor a szennyezés szintje megugrik, és Argylle úgy érzi,
mintha teste minden egyes sejtje le akarna állni. Megszok-
ta a sűrű növényzetet, ami miatt kénytelen néhány méte-
renként megállni, hogy machetével csapkodjon körbe, de
ez nem jön jól akkor, amikor csendben próbál maradni,
ráadásul egy repülőgép fekete dobozát cipeli, amely bár
kisebb, mint egy cipősdoboz, mégis nehéz és a tikkasztó
hőségben síkos.

A dzsungelnek ez a része számára teljesen új, egyike
azoknak a feltérképezetlen területeknek, ahol thai barátai
a térképre mutatnának, és figyelmeztetően ráznák a fejü-
ket.

Épeszű ember nem kóborol ezeken a részeken. És különösen nem fényképez.

Itt vannak a droglaborok, amelyeket saját fegyveres milíciákkal rendelkező bandák működtetnek. A hatóságok hajlamosak szemet hunyni némi katonai támogatásért és a nyereség egy bizonyos százalékaért cserébe.

Argylle tudja, ha itt elkapják, valószínűleg az eltűntek nagy tömegét gyarapítja – azokét, akik túl messzire tévednek a térkép szürke zónájába, és utána soha senki nem hall felőlük. Esetleg nem egy darabban találják meg a testüket. Egy kép jut eszébe. Két koporsó, egymás mellett. Gyorsan elúzi ezt a gondolatot.

Mit csinál itt? Miért kockáztatja az életét idegenekért? Erre a két egyszerű kérdésre nem tud válaszolni. Csak annyit tud, hogy az elmúlt öt évben úgy érezte, mintha kipárnázott szobában élne, ahol semmi inger nem éri el. Elzsibbadt attól, ami körülötte történik, illetve nem történik. De most, ebben a pillanatban úgy érzi, végre él.

A fák ritkulnak előtte, lelassít. Tisztás terül el a dzsungelben, ahol csak pár embert lát valamiféle épület előtt csoportosulni. Heves kiabálást hall, érzi, ahogy belé nyilall a félelem, amint helyzete teljes veszélye világossá válik. Ha a banda egy droglaborhoz vitte a túsokat, senki sem jut ki innen élve. Túl sok forog kockán. Ha a transzponder-szerencsejáték működött, és a CIA emberei úton vannak, akkor halálos csapdába sétálnak.

Körülnéz, felméri a helyzetét, aztán megpillant egy komor öreg teafát, ahonnan jó kilátás nyílik. A transzpondert az aljnövényzetbe rejti, felmászik a durva, tüskés törzsön, és hálás köszönetet mormol magának azért, hogy farmer-nadrágot vett fel, és az erős vászon megvédi a combját a cafatokra horzsolódástól. Keze azonban nem ilyen szerencsés, és mire eléri a felső ágakat, mindkét tenyere teljesen felkarcolva vérzik, de még mindig nem lát be egészen a tisztásra, ahonnan a hangok jönnek. Majdnem hason

fekszik, lassan araszol az előtte lévő ágon, és imádkozik, hogy az elbírja a súlyát. Van egy pillanat, amikor az ág riasztóan meghajlik alatta, és Argylle biztos benne, hogy el fog törni. Gyomra összerándul, de az ág hihetetlen módon érintetlen marad.

Az ág feléig kellett csak kúsznia, onnan már átlát a tisztás előtti fa teteje fölött. Megkönnyebbülés árasztja el, amikor megállapítja, hogy nem egy droglabor laboratóriumának árulkodó jeleit látja, hanem néhány lepukkadt kunyhót. Rögtönzött tábor.

A túszoikat arra kényszerítették, hogy a földön üljenek. Közben a fegyveres bandatagok izgatottan beszélgetnek három másik emberrel, akik kijöttek a kunyhókból. A DEA-ügynök, aki a földön volt, amikor Argylle először megérkezett hozzájuk, nincs jól. Argylle látja, hogy eldőlt, az oldalán fekszik. A bandatagok nevetnek. A fiú, aki olyan fiatalnak és idegesnek tűnt, amikor korábban ellopta Charlie pénztárcáját a repülőgépen, ruganyos léptekkel odamegy, és lazán hasba rúgja.

A nő, aki még mindig óvatosan fogja a karját, elfordítja a fejét.

Néhány drokartell a környéken nem akart bajt. Vanak köztük, akik amikor felismerték, hogy az amerikai kormány nyomon követi szervezetüket, máshová tették át üzleti tevékenységüket.

De ezek nem. Ezek itt maradtak.

Argylle a saját kárán tudja, mit tesznek a drokartellek azokkal, akikről azt hiszik, hogy behatolnak a területükre.

Lepillant az aljnövényzetre, ahol a transzpondert elrejtette, kétségbeesés tör rá, de leküzdi. Úgy tűnik, kicsit merészre sikerült a terve; minden attól függ, hogy a CIA nyomon követi-e a gépet, és a jel megbízhatóan terjed-e.

Észleli, hogy a banda tagjai tarka csapatot alkotnak. Sokan hiányos fogazatúak, bőrük gyulladt vörös és csupa seb, szemük tágra nyílt, vad pillantásokkal néznek világba.

Nyilvánvalóan nem kapták meg a „ne tépj be a saját áruból” emlékeztetőt. Bár az ebben a régióban gyártott drog többségét kiszállítják, elegendő marad a helyi forgalomban ahhoz, hogy Argyille rajtuk is felismerje a metfüggőség jeleit. A rossz hír az, hogy a metfüggők közismerten kiszámíthatatlanok, és amikor lefelé jönnek a tripből, szélsőséges erőszakra hajlamosak.

Ránéz a fiúra, akinek kamasz bőrét pattanások és a droghasználat nyomai csúfítják el, és teljesen váratlanul a szájalom ébred benne; a teljes reménytelenséget látja a bandatagokon.

A földön fekvő férfi nyög, és a másik férfi DEA-ügynök, a szakállas, akinek sötét hajában jellegzetes fehér folt van, egy alacsony, zömök férfihoz fordul, aki egyértelműen a csoport vezetőjének tűnik. „Segítségre van szüksége” – mondja gesztikulálva. A bandavezér egyetértően bólint, majd odamegy, és teljes nyugalommal fejbe lövi a földön fekvő amerikaiit.

Ó, a bűdös francba! Ó, istenem!

Argyille becsukja a szemét, hogy eloszlassa ezt a képet. Amikor újra kinyitja, látja, hogy a nőt teljesen összespriccelte kollégája vére, és hajában, ruháján apró agyvelődarabok fehérlenek.

Ismét az alacsony bokorra pillant, ahol a transzponder van elrejtve.

Egyre valószínűbbnek tűnik, hogy senki sem jön. Lehet, hogy a transzponder lemerült? Ólmos csüggedés dermedti meg. Mégsem tudja rávenni magát, hogy megforduljon és elmenjen.

Telnek a percek. Ahogy Argyille lélekben felkészíti magát a vérfürdőre, mert biztos benne, hogy az következik, hirtelen halk susogást hall az aljnövényzetben, közvetlenül a faág alatt, amin hasal. Lenéz, és legnagyobb megdöbbenésére azt látja, hogy a fa alatt álcázott alakok lopakodnak a tisztás felé, támadó karabélyokat szorongatva. Egyikük

a transzpondert tartja, amelyet nemrég emeltek ki rejtek-helyéről.

Az arcukon lefolyó verejtékből ítélve már nagy távolságot tehetek meg. Körülnéz, próbálja kitalálni, hogyan figyelmeztesse őket jelenlétére. Nem akarja meglepni őket.

A teafa levelei nagyobbak egy férfitenyéernél. Argylle az ág mentén araszol hátrafelé, közben letép egyet, és közvetlenül az alatta lévő férfi fejére ejti. Azonnal több fegyver szegeződik rá. Felemeli a kezét, hogy megmutassa, nincs felfegyverkezve. A transzponderre mutat, majd önmagára. A férfi bólint. A banda hangja eddig halk zsongás volt, de most a fák mögül harsány nevetés hallatszik.

– Milyen messzire? – kérdezi a parancsnok hangtalanul tátogva.

Argylle arrafelé mutat, ahol szinte látja a kunyhók tetjét, majd felemeli mindkét kezét, kétszer, szinte pulzálva előre nyomja.

– Húsz méter? – nyugtázza a parancsnok szintén hang nélkül. Két emberére mutat, és jelnyelven utasítást ad, amit Argylle nem ért. Bólintanak, egyikük gránátot vesz ki harcászati mellényének egyik zsebéből.

A parancsnok köröző kézmozdulatot tesz, a férfiak hang nélkül eltűnnek az aljnövényzetben. Egy másik csoportot a másik irányba küld. A parancsnokkal ellentétben a férfiak thainak néznek ki. Argylle azon tűnődik, honnan jöhettek. Emlékszik, volt valami pletyka egy radar alatti „fekete” börtönről valahol a thai dzsungelben, ahová az amerikaiak azokat a foglyokat viszik, akiket a világ figyelő szeme elől elrejtve akarnak kihallgatni.

A parancsnok int Argylle-nak, hogy másszon le a fáról, aztán a háta mögé mutat. Argylle ruganyosan lemászik, és néhány lépést hátrál. Szíve a torkában dobog. Tudja, hogy a repülőgép túszejtői fel vannak fegyverkezve, de úgy tűnik, a banda többi tagja nem. Ugyan miért lenne náluk fegyver, amikor itt fent néhány kunyhón és vászonsátoron

kívül nincs semmi, amit őrizni kéne? Az újonnan érkezők a meglepetés erejével talán képesek lesznek leszedni őket. De csak egy esélyük van. Ha a bandának van ideje fegyvert rántani, akkor vérfürdő lesz.

Hiába számít rá, Argylle megdöbben, amikor meghallja a tábor túlsó oldaláról érkező robbanást, amelyet szorosan követ egy második robbanás a másik irányból. Valamikor a két robbanás között, a másodperc töredéke alatt a tűzmentők előrenyomulnak. Ezután minden összerosódik; a kiabálás és a lövöldözés zaja. Argylle utálja, ha haszontalannak érzi magát, de tudja, hogy inkább akadály lenne, mint segítség, ezért meglapul a távolban, és vár. Testének minden idegsejtje izzik.

Úgy tűnik, mintha a harc órákig tartana, bár csak percek lehetnek. Az akciótól jóval hátrébb fekvő helyzetéből Argylle hallja, hogy egy férfi kantoni nyelven kiabál valamit, amit hangos recsenés szakít félbe, amitől a fák levelei is megremegnek.

Végül a fák közül előbukkan a férfi tűz a gépről, a szakállas, sötét hajában ősz foltos DEA-ügynök, és szorosan mögötte a nő, még mindig a karját szorongatva. Aztán a mentőcsoport tagjai. Ketten vonszolják a meggyilkolt DEA-ügynök összeesett testét. Rejtekhelyéről Argylle sürgetné őket. A robbanások robaja riaszthatta a kartell többi tagját, és határozottan nem akarna ott lenni, amikor megérkeznek.

Argylle fa mögé rejtőzik, bár látja a közelben álló parancsnokot, aki őt keresi, és tudja, hogy csodálkozik, vajon hol lehet. Amint biztos abban, hogy a csoport jó irányba halad, lelép, visszaolvad a dzsungelbe.

Megvannak az okai annak, hogy ismeretlenségben akar maradni, hogy nem szeretne változtatni a helyzetén.